

пред престола на Всевишния. Чрез тебе отправям смиреното си раз-
каяние...

Навън се вихреше свежа пролет. Млади цветове бяха изникна-
ли в прясно напоените лехи. Цялата градина около палата ухаеше в
замайващ мирис.

Иоан Асен седна връз една мраморна пейка. Обори глава на
гърдите си. Изтръпнал, като пред буря, Дали щеше да получи милост
дали страната му щеше да бъде спасена? Той не желаше нищо, освен
това. Далечният блян за вземането на Царския град бе оставил за
сина си. И той трябваше да има нещо за постигане. Не, едно поколе-
ние не можеше да добие всичко наведнъж.

Той бе разбрал тази велика истина. Ала твърде късно.

И затова сега нямаше друга молба, друга жажда: да запази
постигнатото.

Защото от три страни се надигаше страшна напаст: всеки миг
Бела можеше да дигне пълчищата си и да нападне откъм запад. На се-
вер се трупаха буреносни облаци. Хан Бату се канеше отново да на-
хлуе в Русия и след Владимир, да покори и Киев. А след Русия? На-
къде щеше да потегли страхотната рат? Към Полша, Моравия и Венгрия
или към България, Константинопол и Никея? Можеше и него да постиг-
не съдбата на ~~победените~~ ~~победените~~ ~~победените~~ ~~победените~~ ~~победените~~. Да поднася кумис на татар-
ските пратеници, които го пиеха без да слизат от коня си, а след
това да облизва капките от питието, паднали връз седлото, или дре-
хите на варварите... Между това Бодуен все още събираше огромна
войска, готова да потегли към Константинопол. Против кого? Само
против Ватаци ли?

Асен дълбоко въздъхна. И горещ копнеж го изгори. По оная
лека длан, която умееше да разпръсква тъй нежно облаците от челото
му. По гласа, който можеше да разведри натежалото му в тревога
сърце.

Той бе сам.

В Никея Елена живееше своя живот на млада съпруга. Бело-